

Arrest

nr. 91 591 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MASSAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 januari 2005, dient op 24 januari 2005 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 22 april 2005 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de ingediende asielaanvraag ontvankelijk.

1.3. Op 29 september 2005 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de hoedanigheid

van vluchteling. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.4. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigert op 27 september 2006 eveneens de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.5. Op 6 december 2006 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij arrest met nummer 188 665 van 9 december 2008 verwerpt de Raad van State het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ingestelde beroep.

1.7. Verzoeker dient op 30 april 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 20 augustus 2009 beslist de adjunct-commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Bij arrest met nummer 35 508 van 8 december 2009 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 24 februari 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Verzoeker dient op 15 maart 2010 een derde asielaanvraag in.

1.12. Op 22 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.13. Verzoeker dient op 31 maart 2010 een vierde asielaanvraag in.

1.14. Op 9 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.15. Bij arrest met nummer 46 656 van 26 juli 2010 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 9 april 2010 verworpen.

1.16. Op 28 februari 2011 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

1.17. De commissaris-generaal neemt op 13 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.18. Bij arrest met nummer 77 545 van 20 maart 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

1.19. Op 23 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.20. Verzoeker dient op 14 juni 2012 een zesde asielaanvraag in.

1.21. Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M. A. M.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn : Somalië (Rep.)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 14/06/2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 24/01/2005 een eerste asielaanvraag indiende die op 27/09/2006 door de Vaste Beroepscommissie afgesloten werd met een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Overwegende dat betrokkene op 30/04/2009 een tweede asielaanvraag indiende die op 10/12/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 15/03/2010 een derde asielaanvraag indiende die op 22/03/2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overweging name. Overwegende dat betrokkene op 31/03/2010 een vierde asielaanvraag indiende die op 09/04/2010 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overweging name. Overwegende dat betrokkene op 28/02/2011 een vijfde asielaanvraag indiende die op 22/03/2012 door de RW afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 14/06/2012 een zesde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een paspoort en identiteitskaart voorlegt afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel teneinde zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen. Overwegende dat uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dd 13/12/2011 blijkt dat de asielaanvragen van betrokkene afgesloten werden met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling op basis van de bedrieglijkheid van zijn verklaringen. Overwegende dat uit dezelfde beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene reeds tijdens de procedure van zijn vijfde asielaanvraag een paspoort voorgelegd heeft dat door zijn moeder vanuit Puntland, Somalië naar België verstuurd werd. Overwegende dat de identiteit en nationaliteit van betrokkene dan ook reeds besproken werd tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bovendien zowel tijdens zijn huidige asielaanvraag als tijdens de procedure van de vorige asielaanvragen blijft beweren uit Bosaso, Puntland afkomstig te zijn en dit dan ook niet als een nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28/03/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen en zijn asielaanvraag in overweging te nemen en hem vervolgens de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De Raad beschikt, *in casu*, bijgevolg niet over de bevoegdheid om de bestreden beslissing te hervormen of verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen omdat aanvullende onderzoeksmaatregelen dienen te worden bevolen in de zin van § 1 tweede lid, 2° van voormelde wetbepaling.

3. Over de gegrondheid

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij geeft volgende toelichting bij het middel:

"De aanvraag tot statuut van vluchteling en subsidair beschermingsstatuut voor verzoeker werd zelfs niet in overweging genomen, laat staan onderzocht aangezien met ervan uit gaat dat er in de situatie van verzoeker niets veranderde sedert zijn eerste aanvraag en dat verzoeker niet bewijst de vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt dat de vorige aanvragen van verzoeker werden afgewezen omwille van zijn bedrieglijke verklaringen. Er werden toen ernstige vragen gesteld bij het huwelijk dat verzoeker verklaarde te hebben afgesloten en hij weinig coherente verklaringen aflegde met betrekking tot de beweegredenen die hem ertoe brachten in het geheim te huwen.

Daarenboven stelde het CVGS dat het paspoort dat verzoeker voorlegde was uitgereikt in Mogadishu terwijl verzoeker in België was en de handtekening ontbrak.

Het CGVS stelt zich eveneens vragen rond de afgifte van geboorte die verzoeker ontving via de ambassade van Somalië in België op 6 september 2011. Er kunnen zich natuurlijk ook vragen gesteld worden bij dit document gezien het cgvs het paspoort in twijfel trekt terwijl dit document precies gebaseerd is op dat paspoort en deze aangifte van geboorte bewijst dat hij geboren is in Puntland.

Ook het feit dat er getwijfeld wordt aan het medisch rapport en de verklaring van de politie zelf doen ernstige twijfels rijzen gezien dit zou inhouden dat officiële instanties verklaringen zouden opmaken die achteraf hun eigen gezag zouden kunnen ondermijnen.

De huidige bestreden beslissing baseert het feit dat de aanvraag niet in overweging genomen wordt uitsluitend op de vorige weigeringen en de redenering die toen werd gevolgd

Uiteindelijk blijkt dat deze bestreden beslissing is gebaseerd op een hele reeks van "twijfels over de echtheid" van documenten en verklaringen terwijl het cgvs op geen enkele manier in het verleden - en ook nu vandaag niet - heeft bewezen dat er één van deze voorgelegde documenten vals is of is opgemaakt "pour le besoin de la cause"

Men gaat zelfs zover om de werking van de Somalische ambassade te Brussel in twijfel te trekken terwijl men er zelf beroep op doet teneinde laissez passer's te verschaffen of asielzoekers te kunnen identificeren. Dan kan men bezwaarlijk stellen dat de documenten door dezelfde ambassade afgeleverd niet authentiek zijn of twijfelachtig.

Dat er dient te worden vanuit gegaan dat in geval van twijfel, deze in het voordeel van verzoeker dient te worden uitgelegd en dienvolgens vast staat dat de identiteit en nationaliteit van verzoeker door de ambassade waren bevestigd.

Dat verzoeker niet kan terug keren naar zijn geboorteland gezien hij vreest voor zijn leven omwille van het feit dat hij lid is van een minderheidsclan en omwille van het feit dat de familie van zijn vrouw wraak op hem zou nemen.

Dat verzoeker, gelet op deze feitelijke situatie, dan ook in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

De Hoedanigheid van vluchteling van verzoeker

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Geneve van 28 juli 1958 is een vluchteling hij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich -bevindt buiten een land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvernoemde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan die criteria van de conventie van Geneve o erkend te worden as politiek vluchteling en zijn aanvraag dan ook in overweging dient te worden genomen.

Ter illustratie wenst verzoeker hierna nog enkele punten te verduidelijken

1. Gegronde vrees voor vervolging.

Het is overduidelijk dat de huidige situatie in Somalië nog steeds precair is voor de burgers die er wonen.

De toestand in Somalië is op zijn minst ernstig en zorgwekkend te noemen en dient dan ook uiterst voorzichtig benaderd te worden.

Verzoeker kan onmogelijk terug omdat hij tot een minderheidsclan behoort, de familie van zijn vrouw wraak zal nemen op hem en hij, omwille van deze redenen, zal vervolgd worden, minstens geen bescherming zal krijgen.

De situatie en de leefomstandigheden in Somalië zijn op dit ogenblik nog steeds werkelijk onmenselijk en de situatie is zeer gevaarlijk. R vinden nog steeds incidenten plaats. Dit blij onder meer uit het reisadvies gegeven door de dienst buitenlands zaken die stelt dat

"alle reizen naar Somalië worden volkomen afgeraden, extremistische individuen opereren in de hoofdstad Mogedishu, de provincies Bakool, Bay en vooral Galguduud en Gedo, met regelmatig gewelddadige confrontaties tussen hen en de troepen van de overgangsregering.

Grote gebieden zij ten prooi gevallen aan wetteloosheid, geen enkele overheid slaagt erin ze onder controle te krijgen.

Het land heeft met een burgeroorlog af te rekenen en daarnaast zij zowel troepen van de Afrikaanse unief Kenia als Ethiopië actief tegen de milities van Al Shabaab. Alle reizen naar Somalië zijn daarom ten zeerste afgeraden.

Daarnaast is de feitelijke toestand in het land een van terreurdreiging - gelet op het groot aantal Al Qaïda aanhangers die er zich zouden schuil houden en de criminaliteit viert er hoogtij gelet op de wetteloosheid, de burgeroorlog en de aanwezigheid van extremisten terwijl enkele krijgsheren een klimaat van onveiligheid creëren

Het is dan ook duidelijk dat de vrees op grond van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bij verzoeker geen twijfels laat bestaan terwijl er daarboven nog de persoonlijke vervolging op basis van zijn niet aanvaard huwelijk dient te worden gevoegd.

Dat tenslotte omwille van de wetteloosheid verzoeker evenmin enige steun en bescherming van zijn eigen land kan inroepen.

Dat alle elementen van de conventie van Geneve hier zeer duidelijk aanwezig zijn zodat er niet kan aan getwijfeld worden dat verzoeker dient te worden erkend als politiek vluchteling en de niet in overwegingneming dan ook een schending is van artikel 1A 2) van deze conventie.

In ondergeschikte orde - voor zover de niet in overweging neming is gebaseerd op de vroegere beschikkingen waarin gesteld werd dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor een subsidiair beschermingsstatuut, is deze overweging in strijd met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en bevat het een manifeste appreciatiefout.

Immers de beschikking stelt zich op één lijn met de vorige beschikkingen die voorbij gaan aan het feit dat er zich op dit ogenblik in het thuisland van verzoeker - Puntland - gewapende conflicten voordoen tussen regeringsgezinde troepen en militieën, de piraterij en mensensmokkel naar Jemen hoogtij vieren en criminele organisaties ongestraft blijven.

Het kan dan ook niet ontkend worden dat er zich op dit ogenblik diverse momenten van extreem geweld voordoen in Somalië en in het bijzonder in het thuisland van verzoeker. Dat door het niet in overweging nemen van de aanvraag met deze feitelijke toestand geen rekening werd gehouden.

Dat de motivering dan ook manifest ontoereikend, onzorgvuldig en onredelijk is.

Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat inden men van oordeel zou zijn dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling - quod non - hij in ieder geval in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dat men hiervoor in aanmerking komt indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen."

3.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de zesde asielaanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking wordt genomen omdat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en stukken – meer specifiek een paspoort en identiteitskaart afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel en de verklaring van verzoeker afkomstig te zijn uit Bosaso, Puntland – geen nieuwe gegevens betreffen die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure waarin hij ze kon aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt besloten verwijzend naar het gegeven dat verzoeker reeds in het kader van zijn vorige asielprocedure een paspoort voorlegde en op grond van de vaststelling dat de identiteit, nationaliteit en herkomst uit Bosaso, Puntland, reeds in het kader van de vorige asielaanvraag(en) werden besproken.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd "op de vorige weigeringen en de redenering die toen werd gevolgd". Dit betoog kan niet als zodanig worden aangenomen, gelet op de hiervoor weergegeven motivering van de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en waarbij op concrete wijze wordt ingegaan op de door verzoeker in het kader van zijn zesde asielaanvraag als nieuw aangebrachte gegevens. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting in gebreke blijft

de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en aan te tonen dat verweerder op grond van onjuiste gegevens, op grond van een incorrecte beoordeling van deze gegevens of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet beschikt tot zijn besluit is gekomen. In ieder geval dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker niet in redelijkheid het motief in de bestreden beslissing kan betwisten dat het door hem aangebrachte paspoort en de identiteitskaart en zijn verklaring afkomstig te zijn uit Bosaso, in Puntland, geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Het begrip "*nieuw gegeven*" heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er blijkt derhalve geenszins dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorlagen bij de zesde asielaanvraag.

Nu het verweerder enkel toekwam zich uit te spreken over de vraag of er nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet waren aangebracht, kan verzoeker ook geenszins verwijzen naar zijn asielrelaas zoals hij dit aanbracht in het kader van zijn vorige asielaanvragen. Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift de algemene situatie in Somalië en Puntland schetst, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker bij zijn zesde asielaanvraag geen enkel element of stuk aanbracht inzake de algemene situatie aldaar en hiermee dan ook geen rekening diende te worden gehouden.

Verzoeker uit verder kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal van 13 december 2011 in het kader van zijn vijfde asielaanvraag en de hierin vervatte motieven betreffende de toen door hem voorgelegde documenten, doch dit betoog is niet dienend nu deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure en daarenboven reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een procedure bij de Raad. Verzoeker kan huidige procedure niet aanwenden om voormelde beslissing van de commissaris-generaal opnieuw ter discussie te stellen.

Verzoeker kan ook niet dienstig aanvoeren dat hem het voordeel van de twijfel diende te worden gegeven en bijgevolg diende te worden aangenomen dat vaststaat dat zijn identiteit en nationaliteit door de ambassade werden bevestigd. De Raad wijst er immers op dat verweerder zich in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel kan uitspreken over het al dan niet nieuw karakter van de in een volgende asielaanvraag aangebrachte elementen of stukken, doch niet bevoegd is zich ten gronde over de asielaanvraag uit te spreken.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.3. Daargelaten het gegeven dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), wijst de Raad erop dat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder in welke omstandigheden de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd en niet blijkt dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van voormelde wetsbepaling, kan geen schending van deze wettelijke bepalingen worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS